

men det store Antal af Menighedsraad har sagt nej til at ville have kvindelige Præster, det vilde ogsaa være en Hindring da. Nej, det er det, det ikke vil. Et stort Antal Menighedsraad kan meget vel stemme nej til, at de vil have Kvinder til Præster, men derfor kan der godt her og dér maaske være en Menighed, der ser anderledes paa det, og hvor Menighedsraadet siger: Vi kender denne Kvinde og hendes kristelige Sindelag og Evner til at arbejde indenfor en dansk Menighedskreds og føler os sikre paa, at vi er bedre tjent med at betro hende en saadan præstelig Virksomhed end de Mænd, som muligvis kan staa til Raadighed.

Jeg skal for min Del ikke gøre Forsøg paa at rulle alt det op, som kan siges for og imod, at en Kvinde overtager en præstelig Stilling, for jeg mener virkelig, at dette Spørgsmaal, da det blev drøftet for faa Aar tilbage, i 1919—21, fik en saa indgaaende Behandling fra mange Sider, at det er vanskeligt at sige noget nyt om denne Sag. Men der er een Grund, som jeg dog vil fremhæve, og som synes mig at tale for, at ogsaa den danske Kirke skal vente, indtil den naturlige Trang til en ny Udvikling viser sig, og det er den, at overalt i Verden har Præstetjenesten været knyttet til Mænd, lige fra Begyndelsen indtil nu, og Grunden til at gaa bort fra en saadan gammel Ordning over i nye Spor maa være stærk. Derfor mener jeg, at det er en god og naturlig Ordning, at der skal vise sig en Trang i Menigheden, før man gaar over til at betro Kvinder Præstestillinger indenfor den danske Folkekirke. Det tiltaler mig ikke, at man skulde benytte den Mellemvej, der er antydnet i dette Forslag, og jeg synes ikke, det er en god og naturlig Udvikling, der kommer frem derigennem, og jeg er bange for, at man vilde fortryde, hvis man fulgte den højtærede Minister i det Spor, han her er inde paa. Jeg tror, at vi skal blive staaende ved det, som var fremme i 1919—21. Jeg tror heller ikke, at Stillingen er synderlig forandret, hverken i Rigsdagen eller i Befolkningen. Jeg tror, det vil være til Gavn for den danske Folkekirke, at man venter, indtil der kommer en virkelig Trang, og jeg tror, at det kan siges med Sandhed, at den danske Rigsdag, naar virkelig Spørgsmaalet foreligger for Alvor til Løsning, ogsaa vil have baade Evne og Villie til at finde en god og tilfredsstillende Løsning deraf.

J. Oskar Andersen: Under Finanslovdebatten, den Gang Ryslingesagen var fremme, blev det af det ærede Medlem Hr. Kammersgaard udtalt, at han ikke

fandt, der var Aarsag til at kaste Stof ind her paa Rigsdagen, der kunde vække Splittelse. Jeg deler fuldt ud det Standpunkt, der kom frem fra socialdemokratiske Side, et Standpunkt, der ogsaa forekommer mig at ligge bag det Forslag, den højtærede Kirkeminister har stillet, og som vi senere vil komme til at behandle, Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg. Men derfor forekommer det mig ogsaa noget mærkeligt, at man samtidig med Fremsettelsen af dette Forslag, og efter at man paa en saa stærk Maade fra det nuværende egentlige Regeringspartis Side har accentueret, at man ikke ønsker Stof, der kan vække kirkelig Splittelse, saa alligevel har fremsat dette Forslag om Adgang for Kvinder til visse Præsteembeder, selv om jeg indrømmer, at det er fremsat i en meget modereret Skikkelse i Forhold til det af den radikale Regering fremsatte Forslag.

Underkaster man de Motiver, der har ligget til Grund for, at Kirkeministeren har ment at burde fremsætte dette Forslag, en nærmere Undersøgelse, møder man for det første Henvendelsen fra Dansk Kvindesamfund. Jeg beklager, at man imellem de i øvrigt ret udførlige Bemærkninger og Bilag, der ledsager Lovforslaget, ikke faar *in extenso* de Aktstykker, som der er taget Hensyn til, men for denne Henvendelses Vedkommende tvivler jeg i øvrigt ikke paa, at den har været af samme Art som den tidligere, nemlig hvilende paa et ganske abstrakt Kvindesagsprincip, en Betragtning af, at Manden og Kvinden i Virkeligheden er fuldstændig ligeordnede, det vil sige en Overseen ogsaa af deres forskellige Fysik; i hvert Fald er Standpunktet med Hensyn til disse Kvindepræster, som man ønsker, jo aldeles decideret dette, at man skal anvende Lovstvang, Statstvang til at paatvinge Kirken en saadan Institution, selv om Kirken ikke ønsker det. I den Henseende ønsker man altsaa Lighed for Mænd og Kvinder, Kvinderne skal ind alle Vegne, dog nej, ikke i militære Stillinger, skønt flere af de Damer, jeg har mødt paa Vælgermøderne ved sidste Valg, synes i høj Grad skikkede netop til den militære Løbebane.

Den anden Henvendelse, der er rettet til Ministeriet, er fra de kvindelige Teologer, baade Studenter og Kandidater. Jeg maa meget beklage, at der altsaa er Kandidater imellem, Folk, som har afsluttet deres Studier, thi, forudsat, at det korte Referat, der er givet af denne Henvendelse, er rigtigt, har disse Damer aabenbart ikke haft det fulde Udbytte af